

[Finansministeren.]

gen at kunne holde den ramme, der blev lagt frem i lørdags, idet jeg ligesom det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen tror, at det ellers er ikke muligt at styrke vor valutastilling på længere sigt.

Ole Bjørn Kraft: Jeg undrer mig over, at den højtærede statsminister blev så vred. Jeg troede, at den højtærede statsministers humør i dag var godt. Det er jo lykkedes for regeringen at få det flertal, som den har stræbt efter. Er der usikkerhed tilstede hos den højtærede statsminister om, at det er så godt, hvad regeringen og et flertal nu beslutter, så det er nødvendigt for ham at tale til medlemmerne af folketinget på den måde, som han efterhånden har fået for vane?

Jeg vil gerne sige til den højtærede statsminister, at i det svar, statsministeren gav mig med hensyn til behandlingsmåden, svarede statsministeren i øst, når jeg spurgte i vest. Det, jeg sagde, var den simple kendsgerning, at sådan som det nu engang var gået, havde der ikke været den fornødne tid til rådighed, og så måtte alle disse deputationer fra erhvervslivet og hele det store materiale, som vi fik, få den skæbne, at der blev meget lidt, for ikke at sige ingen tid til en virkelig gennemdrøftelse af disse spørgsmål.

Jeg vil gerne i denne forbindelse sige til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at der er jo ikke tale om, hvorvidt man har læst disse aktstykker igennem, eller hvorvidt den ene deputation har een opfattelse og den anden en anden. Jeg tror, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der jo nok plejer at have nogen sans for, hvad en saglig behandling virkelig vil sige, vil indrømme mig, at i den tid, der var til rådighed til drøftelse af dette store materiale, fik det ikke den behandling, som det burde have fået. Men jeg har ikke vendt mig særlig kritisk hverken mod den højtærede statsminister eller mod det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard; jeg har vendt mig imod, at vi var kommet ind i denne situation, og det har ikke noget at gøre med, at statsministeren siger, at han har tilbudt os underhåndsförhandlinger den ene dag og underhåndsförhandlinger den anden dag. Det, jeg har peget på, er dette, at når situationen

er mellem regeringen og oppositionen, som den er, har regeringen intet krav på, at oppositionen skal gå i underhåndsförhandling. Derfor må vi finde en måde, hvorpå vi også i en sådan situation alligevel kan få den fornødne tid til rådighed, og den må kunne findes.

Der var jo en lejlighed i 1951, hvor den venstre-konservative regering også havde vanskeligheder med afgifterne. Da havde vi nogle konkrete forslag, som vi kunne forelægge, og vi sagde, at indenfor vor plans ramme ville der også kunne komme afgifter, men i det udvalg, der ville blive nedsat, efter at såvel regeringen som oppositionen fra denne talerstol havde haft lejlighed til at gøre de principielle synspunkter gældende, kunne vi drøfte også disse sager. Det er muligt, at det havde været vanskeligere at gøre det på samme måde i det nuværende tilfælde, men det, jeg har henstillet, er blot, at første gang vi igen kommer i en sådan situation — og lad der være lang tid dertil, det håb kan jeg godt dele med den højtærede statsminister, men jeg er ikke så sikker på, at håbet går i opfyldelse — lad os så lægge det tilrette på en anden måde, end det er sket denne gang.

Det er ikke nødvendigt på den måde, som statsministeren gør det, at tale til det høje ting og til den danske offentlighed, for de kendsgerninger, som jeg har fremført, står ganske urokkelig fast. Vi har ikke ført den politik, at der ikke skulle ske noget, men vi har ført den politik, at det, der skulle ske, skulle være af en sådan karakter, at vi havde nogen tiltro til, at det kunne blive en lang tids holdbar politik. Forudsætningerne for, at dette skulle ske, var, at der på de områder, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen og jeg gentagne gange har nævnt, boligstøttelovgivningen, besparelseslovgivningen, forholdet til nationalbanken og en række andre områder, skete en sådan udvikling, blev tilrettelagt en sådan politik, at det, der er den egentlige årsag til ulykkerne, blev fjernet i så vidt omfang, som det nu engang er muligt for os. For det er meget godt at ville sige, at bytteforholdet er blevet forandret, og at høstudbyttet ikke har været så godt, og hvad der nu ellers bliver sagt, men hovedårsagen til vore vanskeligheder ligger hos os selv, ligger i den politik, regeringen har ført. Den ligger i